

KURIER Popularny

Organ Wojewódzkiego Komitetu

PPS

Rok II

Łódź, niedziela 24 marca 1946 r.

Nr 83 (150)

Henryk Wachowicz

Najszczytniejsze tradycje ludzi z PPS

Świetlanej pamięci Wacława Jurczaka

PPS przerwała swą działalność organizacyjną w Łodzi w dniu 6 września 1939 r. wskutek zarządzonej ewakuacji i wezwania władz, aby wszyscy mężczyźni zdolni do noszenia broni opuścili miasto.

Prawie nikt z nas nie przypuszczał, że wypadki potoczą się z tak błyskawiczną szybkością. Gdy delegacja PPS i Klasowych Związków Zawodowych domagała się od władz w dniu 2 września 1939 r. rozdaną broni robotnikom Łodzi, licząc się z możliwością obrony miasta, odpowiedziało nam, że „wszystko” idzie bardzo dobrze. W najbliższych tygodniach miastu nic nie zagraża poza ewentualnymi nalotami, wojna już bierze pomyślny dla nas obrót, a lotnictwo aliantów szaleje (dosłownie) nad zachodnimi Niemcami. Była to odpowiedź podwójnie kłamliwa, gdyż dopiero 3 września Anglia i Francja „oficjalnie” wypowiedziały wojnę Niemcom, a w gmachu Województwa, w którym odbywaliśmy rozmowę w czasie jednego z wielu alarmów lotniczych, widzieliśmy pośpieszne przygotowania ewakuacyjne.

Rozwiązanie partii

Już nocą z 5 na 6 września, a następnie od rana 6 września tłumy ludności z Łodzi udały się w stronę Warszawy. Tysiące łodzian zdążyło dojść do Warszawy przed jej okrażeniem i brały czynny udział w obronie stolicy. Spośród kierownictwa łódzkiej Organizacji PPS zginął w Warszawie tow. Józef Gleżewski, członek Egzekutywy OKR PPS, w drodze do Warszawy zginął tow. Nikodem Włodarczyk, członek OKR PPS.

W przeddzień kapitulacji Warszawy, CKW PPS wydał komunikat o rozwiązaniu Partii.

Wielu członków kierownictwa łódzkiej Organizacji PPS nie powróciło do Łodzi po zakończeniu działań wojennych, jedni znaleźli się za Bugiem, inni w niewoli niemieckiej, a innych jeszcze bardzo szybko dosięgła ręka gestapo.

Kiedy w listopadzie 1939 roku zebraliśmy się pod Zgierzem na pierwszą naradę, stosownie do zaleceń i upoważnienia towarzysza Mieczysława Niedziałkowskiego, przystąpiliśmy do organizowania konspiracyjnej działalności PPS. Praca nasza napotykała na ogromne trudności. Dosłownie z niczego trzeba było organizować działalność wydawniczą, technikę organizacyjną — dostosowaną do konspiracyjnych warunków, fabrykację „lewych” dokumentów itd. itd. Wielu aktywnych do wojny członków, tak zresztą jak duża część społeczeństwa, opuścili ręce, byli pełni rezygnacji i jeszcze nie otrzą-

snęli się z wrażenia straszliwej klęski i ogromu nieszczęść, które spadły na kraj i Naród Polski. Inni byli zastraszeni potęgującym się terrorem hitlerowskiego aparatu. Innych jeszcze w/g naszej oceny, wykluczaliśmy od wciągania do konspiracyjnej pracy, ze względu na ich osobiste cechy charakteru, stosunki rodzinne, stopień poczucia odpo-

inni. Bezpośredni, skłonny do odruchowego wystąpienia przeciw każdej podłości i niesprawiedliwości, dysponował równocześnie, przy nienajlepszym zdrowiu, dynamiczną siłą wewnętrzną i pasją, które cechowały jego pracę.

Takim go znali i pamiętają robotnicy przemysłu pończosniczo-dzianego, takiego bali się fabrykanci - dorobkiewiczze, łamiący

by on to sam wykonał. Organizował technikę partyjną, biuro „paszportowe”, drukarnię, Wydział Wojskowy, a jeśli trzeba było przejść granicę nawet w czasie, kiedy ściągaly go listy gończe łódzkiego gestapo wrócił do Łodzi wiązać nadal robotę wojskową i polityczną. Gdy w roku 1942 czynił Ciwowie „wymówki”, że szarżuje i zbytnio się na-

walki z Niemcami, czy chcecie nas kupić. Jeśli macie pieniądze — to powinniście nam dać bez żadnych warunków, bo nam się słuszenie należą, bo to są pieniądze państwowe”.

Z tego powodu „Ciuwa” był głęboko urażony na dowództwo ZWZ i choć w następnym okresie uzgadniał szereg posunięć i akcji ze sztabem ZWZ, niejednokrotnie wypominał im formę ich pierwotnej propozycji. „Ciuwa” odczuł to jako obrazę Partii.

Postanowiliśmy przemienić kierownictwo partii

Znaną jest sprawa, że tworząc wiosną 1940 roku grupę „WRN” członkowie kierownictwa WRN „wyobcowywali” ludzi, którzy przed wojną odnosili się krytycznie do ich polityki. Informując Egzekutywę w Łodzi o tych sprawach i innych problemach, wniosłem, aby jeszcze jeden członek kierownictwa łódzkiego udał się do Warszawy, celem przeprowadzenia rozmów i wyciągnięcia wniosków. Wybrano „Ciuwę”. Jego bezpośrednio zetknięcie się z tow. Bańlickim, Kuryłowiczem, Dubois i innymi, oraz przebieg rozmów warszawskich, uczyniły go zdecydowanym przeciwnikiem polityki WRN. Od tej chwili „Ciuwa” w Partii stracił całkowicie zaufanie do kierowników WRN, gdy według Jego zdania, prowadzą politykę, która zemści się na ruchu socjalistycznym. Ale i w tym wypadku „Ciuwa” stanął przede wszystkim po stronie ludzi, którym wyrządzono krzywdę, a których cenili ogromnie.

Aresztowania

W październiku i listopadzie 1941 r. dotknęły naszą Organizację poważne aresztowania. Z Kierownictwa Partii aresztowano tow. Matera K. (zginął w katowni hitlerowskiej), tow. Stawińskiego W. (zesłanego następnie do Mauthausen), aresztowano z Wydziału Wojskowego i Organizacji partyjnej tow. Skoniecznego Zygmunta, Meclera Mieczysława, Walczaka Jana, Szwilinga Władysława (wszyscy zginęli) i dziesiątki innych działaczy, jak również rodzinę tow. Węzyka-Wolckiego, zastępcy tow. „Ciuwy” w Wydziale Wojskowym.

Zdecydowaliśmy przenieść kierownictwo Partii do t. zw. GG. i pozostawić w Łodzi zastępcze kierownictwo.

„Gestapo” nie zastało Wacława Jurczaka w domu, ponieważ od dłuższego już czasu nie nocował w swoim mieszkaniu. Aresztowano żonę „Ciuwy” tow. Złutę. Gestapowcy przez kilka dni siedzieli w mieszkaniu przy ulicy Targowej i czekali, w nadziei, że

(Dalszy ciąg na str. 2-głej)

wiedzialności itp. Taka selekcja ludzi była zresztą w konspiracyjnej pracy nieodzowna.

Pierwsze dni konspiracji łódzkiej

Najtrudniejszą jest rzeczą pisać i mówić o człowieku bardzo bliskim, towarzyszu i serdecznym przyjacielu, z którym łączyło nie tylko uczucie samej przyjaźni, lecz przede wszystkim najgłębsze ludzkie przeżycia w okresie tak wyjątkowym, jak konspiracyjna działalność, zapadająca głęboko w umysł i serce.

Wacław Jurczak, po powrocie do Łodzi (po kapitulacji Warszawy) nie zastanawiał się ani chwili, co ma czynić, skoro inni opuścili kierownicze posterunki w Partii. On nie tracił czasu na krytykowanie. On, wychowany w Partii na światopoglądzie socjalistycznym i na romantyzmie „Ludzi Podziemnych” — Struga i „Śnie o Szpadzie” Zeromskiego, w dniach nowej niewoli i klęski stał się bojowcem i organizatorem w jednej osobie, nieugiętym Polakim Socjalistą.

Wacław Jurczak był działaczem, który szybciej reagował niż

zasady umów zbiorowych, na niego użalał się Inspektorowie Pracy, że jest bezkompromisowy i terroryzuje ich, jeżeli wyraźnie nie stoją po stronie robotników.

Nie jeden zresztą raz „naraził się” i swoim władzom Związkowemu, jeśli jego zdaniem biurokracja związkowa szablonowo traktowała jakieś zagadnienie lub kwestię, którą On zdołał lepiej poznać w bezpośrednim zetknięciu z krzywdą i niesprawiedliwością...

Z podobną bezwzględnością podchodził do ludzi i w konspiracji. Stawiał wymagania innym, ponieważ umiał brać więcej od innych pracy na siebie samego. Ta bezwzględność była dyktowana najszlachetniejszymi pobudkami, w trosce o całość organizacji i rezultat pracy.

Człowiek, który nigdy nie zawiedł

„Ciuwa” był człowiekiem, którego walory charakteru najlepiej poznaliśmy w konspiracji. Człowiek, który nigdy nie zawiedł nigdy nie oddał sprawy w inne ręce, jeśli nie miał pewności, że rzecz będzie wykonana tak, jak-

raza, gdyż jest w Łodzi dość szeroko znany, tym więcej że był delegowany na Łódź kto inny, Ciuwa miał jedną odpowiedź: „Jak widzę, że inni zwlekają, a mogę jechać do Łodzi, to nie mogę spokojnie czekać, bo mnie na takie postępowanie krew zalewa. Ale przekonasz się, że to oni kiedyś będą mówić o swojej pracy i zasługach”.

Nie domy się kupić

Na początku 1940 r. Dowództwo ZWZ (późniejsze AK) nawiązało kontakt z naszą Partią i nalegało, aby Wydział Wojskowy Partii podporządkował się ZWZ. Z ramienia ZWZ występował płk. „Miller” (pseudonim). Propozycja ZWZ mówiła, że jeśli nasz Wydział Wojskowy podporządkuje się ich dowództwu, to dadzą nam pieniądze na robotę konspiracyjną. Ze względów zasadniczych odmówiliśmy podporządkowania ZWZ naszych oddziałów wojskowych, natomiast uznaliśmy za słusze, abyśmy dzielili się zadaniami praktycznymi. „Ciuwa” zareagował na formę tej propozycji w następujących słowach: „Czy chcecie koordynacji

Szlakiem walki o Socjalizm

BOJOWY TESTAMENT

W szeregach naszej Partii istniała zawsze trzeźwa ocena wartości poszczególnych jej członków.

Gdy mowa o tow. pułkowniku Wacławie Jurczaku trudno nie wspomnieć o tym odcinku pracy, który nie rzuca się może tak bezpośrednio w oczy, który nie wyznosi działacza ani go popularyzuje, a który jednak w codziennej naszej partyjnej robocie posiada bardzo ważne, a w pewnych momentach ma zasadnicze znaczenie.

Czas, w których zetknęliśmy się z tow. Wacławem, choć pozornie sielskie i anielskie, dla tych co zażywali spokojnie dobrodziejstw tego świata, dla nas nie były tak wygodne w naszych akcjach, które z twardą konsekwencją przeprowadzała Partia. Musieliśmy posiadać swoje twarde ramie, które ściśle i z precyzją, z entuzjazmem i poświęceniem wykonywało zarządzenia i rozkazy Partii. Ta kadra i awangarda Partii, w jej przebojowym pochodzie, ku Polsce Wolności i Socjalizmu, była Milicją PPS w błękitno-niebieskich

Wycofanie wojsk radzieckich z Mandżurii

LONDYN (PAP). Agencja Reutersa podaje, iż na posiedzeniu Ludowej Rady Politycznej, chiński minister spraw zagranicznych Wang Szih Czieh oświadczył, że rząd chiński otrzymał notę rządu radzieckiego, stwierdzającą, że wojska radzieckie zostaną wycofane z Mandżurii przed końcem kwietnia rb.

Jeszcze jedna tona Giral

PARYŻ (PAP). Minister spraw zagranicznych hiszpańskiego Emigracyjnego Rządu Republikańskiego Fernando de Los Rios złożył swą dymisję ze względu na stan zdrowia. Funkcje ministra spraw zagranicznych będzie pełnił tymczasowo premier Jose Giral.

koszulach, czerwonych krawatach i granatowych matiejówkach.

Znała szeregi milicyjne cała Łódź robotnicza. Zнали i ci, którzy zniechęcając nienawiścią do Partii usiłovali, przy użyciu wysoce „etycznych środków walki“, jak nazyłanie najmitów, rekrutujących się z ciemnych elementów, przeprowadzać rozprawy z reprezentantką klasy robotniczej — Polską Partię Socjalistyczną.

Próżne były zakusy. Twarde ramie Partii, mające w swoich szeregach takich towarzyszy, jak Jurczak niweczyło te napady i najazdy.

Członek Milicji PPS, później Ak-

cji Socjalistycznej to żołnierz i przednia straż Partii.

Wzorowym przykładem dla wszystkich, jako szeregowiec, a następnie — jako komendant Oddziału „Baluty“ był tow. Wacław Jurczak. Nigdy nie usprawiedliwiał się brakiem czasu i nadmiarem pracy, zawsze gotów, na stanowisku, choć z racji piastowanych mandatów mógł wyłączyć się od służby w szeregach milicyjnych.

Jeśli nie korzystał z prawa wyłączenia się i do końca w przedwojennym okresie wdziewał na siebie błękitno-niebieską koszulę, to dlatego, że kochał Partię i doceniał rolę, znaczenie i rytm, ja-

ki krzesał twarde kroki naszej socjalistycznej gwardii — Milicji PPS.

I jeśli dziś tych kilka skromnych słów piszę o tow. Wacku, jako wyraz wspólnego wspomnienia, tej niefelicznej gromady, która pozostala i dalej kontynuuje pracę na odcinku milicyjnym, to czynię to dlatego, że pułk. Wacław Jurczak był nierozzerwaną częścią szeregów Milicji PPS i wzorem godnym naśladowania.

We krwi miał przykazanie nasze: „Milicjant nie używa wyrazów „nie mogę“, „nie umiem“, „nie wiem“.

Dla niego przykazania aktywisty

partyjnego nie były suchą literą prawa i dlatego — nie istniały dlań żadne przeszkody, wszędzie potrafił dotrzeć i wszystko pokonać, choćby wielokrotnie musiał wracać do rozpoczętej pracy, byle dopiął celu.

Niech wspomnienie o tow. Wacławie Jurczaku będzie jednocześnie dla nas szarej braci milicyjnej przykładem, jak Partii i Socjalizmowi służyć trzeba.

Niech wspomnienie o tym, że z naszych szeregów i z naszej milicyjnej szkoły wyszedł tow. pułkownik Jurczak napawa nas dumą, a jednocześnie podnieca do zdwojonej pracy, gdyż i dziś nie brak tych, którzy z klasą robotniczą i Polską Partią Socjalistyczną walkę prowadzą.

Czułość, zdecydowane działanie, ofiarność, poświęcenie, nieugięte wytrwanie w walce — oto testament, który przekazuje nam tow. Jurczak.

JAN KARBOWIAK

Dzisiaj o godz. 11 zostanie odprawiony przez proletarijat Łodzi z siedziby Wojewódzkiego Komitetu PPS przy ul. Juracza 45 na Stary cmentarz

Tow.

Wacław Jurczak

„Ciufa“ „Józef Ziuteyn“
pułkownik

niezlomny bojownik o Polskę i Socjalizm, który pełne poświęceń życie oddał sprawie Lodu Pracującego

Wojewódzki Komitet
Polskiej Partii Socjalistycznej

Pamięci tow. Jurczaka

Do czerwonej Łodzi, miasta pracy i walki klasy pracującej wrócił szczerzy doczesne Wacław Jurczak, członka PPS, bojownika walki podziemnej w okresie okupacji niemieckiej.

Przed rokiem 1939 przez wiele lat tow. Jurczak był działaczem związkowym i członkiem dzielnicy PPS Julianów. We wrześniu 1939 r. tow. Jurczak zetknął się z najbliższymi towarzyszami partyjnymi, którzy pozostali w Łodzi i przystąpił do zorganizowania komórek organizacyjnych.

Gdy do Łodzi powrócił w końcu 1939 r. tow. Wachowicz, przystąpił on do skonsolidowania wszystkich tych komórek w jedną organizację.

Na początku 1940 r. został tow. Jurczak wysiedlony z Julianowa, i dziwnie znaleźliśmy się w pobliżu: On na Targowej, ja na Kilińskiego. Długo wieczory spędzaliśmy wspólnie. Tow. Jurczak wierzył, że hitlerizm padnie, że na jego gruzach powstanie nowa Polska, w której klasa robotnicza będzie miała głos decydujący.

Po krótkim czasie następuje „wyspa“; w nieobecności tow. Jurczaka, który tej nocy nie był w domu, aresztowana zostaje Jego żona, wierna towarzyszka Jego pracy politycznej i jej ojciec Strzelecki. Oboje bici i katowani nie powiedzieli w gestapo, dokąd uciekł Jurczak i kim byli jego przyjaciele polityczni. Przesiedzieli oni rok w więzieniu.

W 1942 roku Jurczak z ramienia organizacji prowadzi wyjątkową pracę organizacyjną i bojowo-milicyjną, stojąc na czele Komendy Głównej Sił Milicyjno-Bojowych Polskich Socjalistów Główno — Warszawa — Siedlce — to punkty, w których organizuje odprawy bojowców i partyzantów. Cieszy się ogólnym szacunkiem wszystkich poziomnych organizacji wojskowych, a w ówczesnej delegaturze rządu Sikorskiego posiada autorytet. W tym czasie zbliża się konsolidacja lewicowych grup socjalistycznych, powstaje RPPS, którą Łódzka grupa zasila swoimi szeregami.

Wkrótce następuje znów „wyspa“. Aresztowani zostają tow. tow. Wachowicz, Walaszczykówna i Burakowski. W styczniu 1944 r. odbył się zjazd grupy łódzkiej w Warszawie. Duszą konferencji był tow. Jurczak. Był przekonany, że załamał się już hitlerizm militarnie, że zbliża się zwycięstwo Czerwonej Armii, że należy już dziś myśleć i organizować się, aby być przygotowanym na powrót do Łodzi i uczynić wszystko dla odbudowy zjednoczonej PPS.

W lipcu 1943 r. zostaje Jurczak aresztowany w Głównie; wskazany przez prowokatorów i zostaje odesłany do Łodzi. Bity, maltretowany przez kilka nocy z rzędu, w łódzkim gestapo popelnia samobójstwo. Ciężko chorego z połączonymi częściami łyżki w

żółdku wysyłają do więzienia etapowego do Warszawy, aby, jak to się zwalo w dokumentach, z Warszawy wysłać go na dalsze badanie do Siedlec. W Warszawie, w więzieniu etapowym przy ul. Daniłowiczowskiej stan się pogarsza. Otrzymałem wiadomość z więzienia od współwięźnia ob. Hipolita Piątkowskiego, łodzianina, że potrzebna jest pomoc, gdyż lekarz stwierdza konieczność natychmiastowej operacji. W mieście robotno prywatnie starania u lekarzy więziennych i uzyskano zezwolenie na przeprowadzenie operacji. Tow. Jurczak w stanie ciężkim przewieziony został do szpitala więziennego przy ul. Żelaznej. Operacja odbyła się niestety późniona i czwartego dnia, 21 marca 1944 r. tow. Jurczak zmarł.

Jeszcze z więzienia z Daniłowiczowskiej pisze własnoręcznie dwa listy, z których jeden doręczony miał być tow. Pawłowi (finz, Markowskiemu), drugi żonie tow. Ziucie. Do tow. Pawła pisze Zmarły, że musiał popelnić samobójstwo, chociaż był zawsze człowiekiem mocnym i silnym i tę moc i siłę zachował do końca, ale gdy widział, że te same metody badania powtarzają się noc za nocą, nie mógł dłużej wytrzymać, gdyż nie chciał, aby może podczas tych tortur nie wypowiedzieć jakiegoś słowa lub zdania, które mogłoby zaszkodzić Partii i ruchowi. Znając swój ciężki stan, w jakim się znalazł, prosi tow. Pawła jako przewodniczącego Partii, aby pożegnał wszyst-

kich towarzyszy, pisze aby wszyscy wytrwali, bo bliski jest dzień nowej Polski. Kończy wezwaniem do wszystkich towarzyszy, gdziekolwiek się znajdują i w jakiejkolwiek organizacji, aby połączyli się w jedną zjednoczoną PPS.

W drugim liście żegna się z żoną i prosi, aby towarzysze zajęli się jej losem. W liście tym żegna się z rodziną i przyjaciółmi.

Jeszcze o jednym liście chcę wspomnieć. Gdy tylko został sprowadzony do więzienia przy ul. Daniłowiczowskiej, zainteresował się jego osobą ob. Piątkowski, który siedział w tym więzieniu przeszło rok, tow. Jurczak był tak osłabiony po przyjeździe, że nie mógł wziąć ołówka do ręki, podyktował więc ob. Piątkowskiemu list, który skierowany został do ob. Rutkowskiego, w którym to liście tow. Jurczak oświadcza, że podczas katowania w gestapo łódzkim żądano odeń adresu wielu działaczy łódzkich. Tow. Jurczak ostrzegal, aby usunęli się oni z Warszawy, zmienili dokumenty, gdyż są poszukiwani.

Tow. Jurczaka oświadczył, że więzienia wyratować, sądziliśmy, że stan jego nie jest taki groźny i czyniliśmy wszystko, aby zabrać go do szpitala więziennego, potem grupa wojskowa miała Go wydostać z więzienia i ukryć na wolności. Grupa liczyła się z tym, że będą ofiary, że przede wszystkim będzie musiało zginąć pięciu politefantów strzegących więzienia, gdyż nie przewidywało się, aby ci strażnicy bez walki dali

zabrać z więzienia żywego tow. Jurczaka. Niestety, ciężki stan pooperacyjny pogorszył się do tego stopnia, że jakiegokolwiek poruszenie się chorego groziło śmiercią. Tow. Jurczak zakończył życie.

Trzeba było pomyśleć o pogrzebie w tych warunkach, w jakich można było go urządzić. Z tow. Ziutą i ob. ob. Grabowską i Strzelecką oraz z ob. Rutkowskim postarano się o wydanie zwłok z więzienia, skąd przelane zostały do prosektorium na Oczki. Zakład pogrzebowy przywiózł trumnę dębową i zorganizował pogrzeb na cmentarzu na Nowym Brodnie. Nikt nie mógł się zbliżyć do zwłok, prócz pracowników zakładu pogrzebowego, gdyż stali polscy agenci gestapo, którzy czekali na przyjaćci i rodzinę, którymi mogłoby się „zająć“. Rozumie się, że takie wydanie zwłok ze szpitala więziennego do prosektorium nie było bezinteresowne, trzeba było opłacać strażników, politefantów i gestapo.

Pogrzeb odbył się na Nowym Brodnie. Na cmentarzu stały na uboczu tow. Ziuta, obserwując opuszczenie trumny do grobu.

Testament tow. Jurczaka wypełniliśmy. Polska, którą tak ukochał jest dziś wolna i niepodległa, a PPS partią współrządzającą krajem.

Żegnając dziś zwłoki tow. Jurczaka pochylamy szlondary, pod którymi walczył przez tyle lat.

JAN STEFAN HANEMAN

